

İTİRAF

Benim adım sigara. Nasıl anlatsam kendimi bilemiyorum. Ben, upuzun ama bir o kadar da kısacık hayatınızın her anında sizinleyim. Aranızda benden hoşlanmayanlar da var, farkındayım. Ama onlar da biliyorlar ki benden kurtuluş yok. İki kişilik ilişkilerinize bile üçüncü tekil şahıs olarak girebilirim. Tanıyorsunuz beni, belki olmayan tadımı, tatmasanız bile kokumu... Hele aranızda bazıları varki, onlarla birbirimizin vazgeçilmezleriyiz. Onlar olmadan yapamıyorum, bakkalların raflarında durduğum zaman hiçbir işe yaramıyorum. Benden çıkan o ince duman var ya, o benim ruhum. Ruhumu onların içine akıtmadığım zaman var olmamın bir anlamı kalmıyor. Onlar da bensiz yapamıyorlar; hep ellerinin altında olayım, ruhum hep onlarla olsun istiyorlar. O ruh onların kalbinde, ciğerlerinde, kan damarlarında, vücutlarının tüm hücrelerinde. Kokusu sinmiş üstlerine, saçlarına... Olmuyor, birbirimize bir kez alıştık mı ayrılamıyoruz. O beni bıraksa, ben onu bırakamıyorum. Nedir bu, aşk mı?

Evrende var oluşumun tarihi insanlık tarihi kadar uzun değil belki ama, tütünün işlenip, o incecik kağıtların arasına sıkışıp beni yarattığı günden beri çok insanlar tanıdım. İnsanları tanıdıkça büyüdüm, çoğaldım. Ama bizimkisi öyle bir aşk ki, iki tarafa adaletli davranılmıyor galiba. Ben çoğaldıkça, onlar azalıyor... Şimdi dönüp bakıyorum da arkama, ikimiz birbirimizi "biz" yapamıyoruz aynı anda. Ben, beni yaratanı yok ediyorum. Zehirliyorum onu, kalbini acıtıyorum... Ne garip, o bunun farkında değil galiba. Ben ona zarar verdikçe, o ne yapıp edip buluyor beni. Uğruma pek çok şeyi feda ediyor... Arkadaşlarını, ailesini, parasını, pulunu... O, en coşkulu kahkahalarını atarken, ya da ağlarken hüngür hüngür, yanında bir dostu olmasa bile, ben oluyorum. Bedenim ellerinde, ruhum derinlerinde... Üç beş dakikalık keyiflerle oyalıyorum onu. Ne acı, görmüyor ruhumun karanlık kısmını... Ya da görmek istemiyor galiba. Nasıl bir dostum Tanrım ben, nasıl bir sevgiliyim? Ya da, görse bile ne fark eder ki, ondan vazgeçebilecek miyim? O beni terk edebilecek mi, akıllı olan birkaç tanesinin terk ettiği gibi?...

Uzun zamandır bu soruların cevaplarını arıyorum. Şöyle bir geriye dönüp bakmak istedim arkamda neler bıraktım diye. Yarısını insanların derinliklerine yolladım ruhumun, yarısının bir söz gibi çıktım ağızlarından, yayıldım dört bir yana... Atmosferde süzülürken fark ettim ki, beni tutmayan elleri bile zehirliyorum, onların bile sınırlarını zorluyorum. Hani söyledim ya, kaçamıyorlar benden. Bir zamanlar beraber olduklarımı aradım, çoğunu bulamadım. Nerede bu insanlar? O insanların benden köşe bucak kaçan yakınlarına baktım, küs müyüz neyiz ? Yaklaştırmıyorlar beni yanlarına. Sonra bir de gördüm ki, insanlar benim yüzümden aç, susuz, parasız... Onlar beni satın almışlar, ben onları, karşılığında geçici keyiflerden başka hiçbir şey vermeden.. Ben acaba böyle olmayı istemiş miydim ? Tütün toprağa düşmeden, sonra insan alıp kendi elleriyle onu o kağıda sarmadan önce, bilir miydi böyle olacağını? Bu muydu hayalleri? İster miydi, gittikçe doğduğu toprakları bile kirleten o zehirlerle, günün birinde incecik bir kağıdın içinde sıkışıp kalmayı? Peki ya kağıt, bu muydu amacı? Karanlığı mı sokaktı beyinlere, aydınlığı sokacağına?

Keşke söz olabilseydim de sorsaydım insanlara neden diye. Ama olmuyor, duyuramıyorum onlara gerçek benliğimi. Süslü paketlerin içinde görüyorlar beni, dayanamıyorlar, dayanamıyorum. Ruhum onların olmadıkça ben bir hiçim. Ey insan! Duy beni. Ben, senin bildiğin ben değilim. Gözlerini aç, gör beni; geride bıraktıklarımı, bıraktıklarımı... Beyaz gibi gözükken karanlık dumanımı... Seni sen olmaktan çıkararak karanlık kokumu... Terk et beni ey insan! Ben yapamıyorum, bari sen yap... Bu aşk bana çok fazla, sana çok ağır. Seni daha fazla senden almama izin vermeden, bırak beni. Tütün toprakta kalsın, kağıt aydınlık saçsın... İnsan, insan gibi yaşasın... Ben artık ben olmayayım, bırak beni...

Nazlı SİNANOĞLU

Tekirdağ

Hacı Fahri Zümbül Anadolu Lisesi

Kompozisyon Yarışması İkincisi